

Sygn. akt IV U 216/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Małgorzata Wierzbicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 1 grudnia 2015r. w S.

odwołania M. R. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 27 stycznia 2015 r. (Nr (...))

w sprawie M. R. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo M. R. (1) do emerytury od 01 grudnia 2014 r.

Sygn. akt IV U 216/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 stycznia 2015r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art. 184 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze odmówił M. R. (1) prawa do emerytury wskazując, że ubezpieczony nie udowodnił, iż do dnia 1 stycznia 1999r. osiągnął 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy podniósł, że udowodniony staż pracy w szczególnych warunkach obejmuje jedynie okres od 3 stycznia 1977r. do 26 października 1977r., co daje 9 miesięcy i 25 dni.

Odwołanie od w/w decyzji złożył M. R. (1) wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do emerytury. W uzasadnieniu odwołania wskazał, że do okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach należy doliczyć okres jego pracy w (...) w S. od 1 października 1976r. do 31 grudnia 1998r. (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2-3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony M. R. (1) w dniu 7 dni 2014r. ukończył 60. rok życia. W dniu 10 grudnia 2014r. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury (wniosek k.1 akt emerytalnych). Na podstawie przedłożonych do wniosku dokumentów organ rentowy ustalił, że na dzień 1 stycznia 1999r. ubezpieczony udowodnił staż ubezpieczeniowy, uzupełniony pracą w gospodarstwie rolnym, w wymiarze 25 lat. Ponadto organ rentowy ustalił, że do dnia 1 stycznia 1999r. ubezpieczony osiągnął staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 9 miesięcy i 25 dni z tytułu zatrudnienia w (...) w S. w okresie od 3 stycznia 1977r. do 26 października 1977r. (świadcstwo wykonywania prac w szczególnych warunkach k.20 akt emerytalnych).

Z uwagi na brak wymaganego ustawą stażu pracy w szczególnych warunkach decyzją z 23 stycznia 2015r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przyznania emerytury (decyzja z 27 stycznia 2015r. k.35 akt emerytalnych).

Ubezpieczony był zatrudniony w (...) w S. w okresie od 1 października 1976r. do 31 grudnia 2011r. w pełnym wymiarze czasu pracy. Ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku ustawiacza maszyn (umowa o pracę z 27 września 1976r. – w aktach osobowych). Od 3 stycznia 1977r. pracodawca powierzył ubezpieczonemu stanowisko ustawiacza maszyn do obróbki plastycznej i na stanowisku tym ubezpieczony pracował do 26 października 1977r. Pracował wówczas na Wydziale tłoczni. W okresie od 27 października 1977r. do 13 października 1979r. ubezpieczony obywał zasadniczą służbę wojskową (kopia książeczki wojskowej k.18-19 akt emerytalnych). Po odbyciu zasadniczej służby wojskowej – od 29 października 1979r. ubezpieczony powrócił do pracy na stanowisku ustawiacza maszyn (angaż z 25 października 1979r. – aktach osobowych). Na stanowisku ustawiacza maszyn ubezpieczony pracował do końca zatrudnienia w powyższym zakładzie, zmieniała się tylko nazwa wydziału, w którym pracował ubezpieczony. W angażach wydział ten określany był jako W-4, a później jako W-5 (vide: akta osobowe ubezpieczonego).

Mimo nazwy stanowiska „ustawiacz maszyn”, od chwili powrotu do pracy po wojsku ,tj. od 29 października 1979r. do końca zatrudnienia w powyższym przedsiębiorstwie, ubezpieczony wykonywał pracę szlifierza. Do jego zadań należało szlifowanie – na początku zatrudnienia piasta przedniego koła do samochodu marki P. oraz F., a następnie podkładek hamulcowych, podkładek zwrotnicowych do innych aut osobowych. Wymienione części wykonane były z żeliwa lub z metalu. Do obowiązków ubezpieczonego, podobnie jak w przypadku innych szlifierzy, należało ustawianie maszyny, na której pracował, a następnie wykonywanie pracy szlifierza. W przeważającej mierze ubezpieczony pracował na szlifierkach maszynowych, choć bywały przypadki, że posługiwał się szlifierką ręczną. Ubezpieczony wykonywał pracę szlifierza stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (zeznania świadków: S. O. k.18 – nagranie od minuty 24 do 38 i T. K. k.18-18v – nagranie od minuty 38 do 43 oraz zeznania ubezpieczonego k.18v – nagranie od minuty 44 do 45 i k.17-17v – nagranie od minuty 1 do 20).

Ubezpieczony nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego (raport z analizy konta k.7 akt emerytalnych).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. R. (1) podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego przewidzianego w art. 32, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, tj. w dniu 1 stycznia 1999r. osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz osiągnęli okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy, a także nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl przywołanego wyżej art.32 ust.1 i 4 ustawy pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, a w myśl przywołanego wyżej art. 27 ustawy wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynosi co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn. Zgodnie z §4 ust.1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz.43 ze zm.) pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A załącznika do rozporządzenia, nabywa prawo do emerytury w w/w wieku jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia (co najmniej 25 lat mężczyzna), w tym co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Ponadto zgodnie z § 2 ust. 1 przedmiotowego rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Rozstrzygnięcie niniejszej sprawy wymagało zbadania, czy ubezpieczony spełnia przesłankę wymaganego okresu pracy w szczególnych warunkach. Poza sporem pozostawało bowiem, że ubezpieczony osiągnął wymagany ustawą wiek oraz spełnił przesłankę ogólnego stażu ubezpieczenia. Ubezpieczony podnosił, że posiada ponad 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach, gdyż oprócz niekwestionowanej przez organ rentowy pracy w takich warunkach w (...) w S. w okresie od 3 stycznia 1977r. do 26 października 1977r., pracę w takich warunkach wykonywał w powyższym zakładzie również później ,tj. od 29 października 1979r. – po powrocie z wojska. Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe wykazało słuszność twierdzeń ubezpieczonego i dało podstawy do ustalenia, że w okresie zatrudnienia u wymienionego pracodawcy od 29 października 1979r. do 31 grudnia 1998r., a zatem przez ponad 19 lat ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w szczególnych warunkach wykonując pracę szlifierza. Praca tego rodzaju zaliczona jest do pracy w szczególnych warunkach o czym stanowi wykaz A dział III poz.78 załącznika do w/w rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Na wykonywanie przez ubezpieczonego pracy szlifierza wskazują dowody w postaci spójnych i logicznych zeznań świadków – współpracowników ubezpieczonego w rozpatrywanym okresie oraz zeznań samego ubezpieczonego. Dla ustalenia rodzaju pracy decydujące znaczenie ma faktycznie wykonywana praca, a nie literalna nazwa stanowiska.

Reasumując uznać należało, że ubezpieczony spełnia przesłankę 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Mając to na uwadze Sąd, na podstawie art.477¹⁴ §2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że M. R. (2) przysługuje prawo do emerytury od 1 grudnia 2014r. ,tj. od pierwszego dnia miesiąca, w którym ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o emeryturę.